

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Këshilli i Evropës, 2021. Përkthimi jozyrtar i bërë nën Projektin "Forcimi i institucioneve të Kosovës* në luftën kundër torturës, keqtrajtimit dhe trajtimit degradues". Projekti bashkëfinancohet nga ana e qeverisë Norvegjeze dhe Këshillit të Evropës. Ky përkthim nuk e obligon Gjykatën.

© Council of Europe, 2021. Unofficial translation made under the Project on "Strengthening Kosovo* Institutions in Fight against Torture, Ill-treatment and Degrading Treatment". The project is funded by Norwegian government and the Council of Europe. This translation does not bind the Court.

© Conseil de l'Europe, 2021. Cette traduction non officielle a été faite dans le cadre de Project "Renforcer les institutions du Kosovo* dans la lutte contre la torture, les mauvais traitements et les autres traitements dégradants". Le projet est financé par le gouvernement norvégien et le Conseil de l'Europe. Cette traduction ne lie pas la Cour.

* Të gjitha referencat për Kosovën, si për territorin, institucionet apo popullsinë, në këtë tekst duhet të kuptohen në përputhje të plotë me Rezolutën 1244 të Kombeve të Bashkuara dhe pa ndonjë paragjykim për statusin e Kosovës

*All references to Kosovo, whether the territory, institutions or population, in this text shall be understood in full compliance with United Nations Security Council Resolution 1244 and without prejudice to the status of Kosovo.

* Toute référence au Kosovo mentionnée dans ce texte, qu'elle concerne le territoire, les institutions ou la population, doit se comprendre en plein conformité avec la Résolution 1244 du Conseil de Sécurité de l'Organisation des Nations Unies et sans préjuger du statut du Kosovo.

Fletë faktesh - E drejta për respektimin e jetës familjare të
të burgosurve në qendrat e largëta penale

Shtator 2020

Kjo fletë faktesh nuk obligon gjykatën dhe nuk është e plotë

E drejta për respektimin e jetës familjare të të burgosurve në qendrat e largëta penale

Neni 8 (e drejta për respektim të jetës familjare dhe private) e Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut:

"1. Gjithkush ka të drejtën e respektimit të jetës së tij private dhe familjare, shtëpisë së tij dhe korrespondencës së tij.

2. Nuk do të ketë asnjë ndërhyrje nga autoriteti publik në ushtrimin e kësaj të drejte, përveçse atyre në përputhje me ligjin dhe që janë të nevojshme në një shoqëri demokratike në interes të sigurisë kombëtare, sigurisë publike ose mirëqenies ekonomike të vendit, për parandalimin e trazirave apo krimit, për mbrojtjen e shëndetit ose të moralit, ose për mbrojtjen e të drejtave dhe lirive të tjerëve."

"Konventa [Evropiane] [për të Drejtat e Njeriut] nuk u jep të burgosurve të drejtën për të zgjedhur vendin e tyre të mbajtjes, dhe fakti që të burgosurit janë ndarë nga familjet e tyre, dhe në një farë distance nga ata, është një pasojë e pashmangshme e burgimit të tyre. Sidoqoftë, ndalimi i një individi në një burg që është aq larg nga familja e tij/saj, sa që vizitat bëhen shumë të vështira ose madje të pamundura, në disa rrethana mund të përbëjnë ndërhyrje në jetën familjare, pasi mundësia për anëtarët e familjes për të vizituar të burgosurin është jetike për të ruajtur jetën familjare .... Prandaj është një pjesë thelbësore e së drejtës së të burgosurve për të respektuar jetën familjare që autoritetet e burgut t'i ndihmojnë ata në mbajtjen e kontakteve me familjen e tyre të ngushtë ..."

([Vintman k. Ukrainës](#), aktgjykimi i 23 tetorit 2014, § 78).

Marincola dhe Sestito k. Italisë

25 nëntor 1999 (vendim mbi pranueshmërinë)

Aplikantët, një i burgosur dhe gruaja e tij, u ankuan se jeta e tyre familjare ishte prekur negativisht gjatë ndalimit të aplikantit të parë, veçanërisht sepse ai ishte transferuar disa herë dhe ishte vendosur në burgje larg vendbanimit të tij.

Gjykata deklaroi ankesat e aplikantëve sipas Nenit 8 (e drejta për respektimin e jetës private dhe familjare) të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut **e papranueshme** si qartazi të pabazuara. Ajo filloi duke theksuar se Konventa nuk u jep të burgosurve të drejtën për të zgjedhur vendin e tyre të mbajtjes, dhe se fakti që të burgosurit janë ndarë nga familjet e tyre, dhe në një farë distance nga ata, është pasojë e pashmangshme e burgimit të tyre. Sidoqoftë, ajo vuri në dukje se ndalimi i një individi në një burg që është aq larg nga familja e tij/saj, sa që vizitat bëhen shumë të vështira ose madje të pamundura, në disa rrethana të jashtëzakonshme mund të përbëjnë ndërhyrje në jetën familjare, pasi mundësia për anëtarët e familjes për të vizituar të burgosurit është jetike për të ruajtur jetën familjare. Në rastin në fjalë, për sa kohë që vizitat familjare ishin të kufizuara dhe kishin ndodhur në kushte të vështira, Gjykata konstatoi se kishte pasur ndërhyrje në të drejtën e aplikantëve për të respektuar jetën e tyre familjare. Sidoqoftë, duke vërejtur në veçanti se regjimi i burgut të veçantë të cilit i ishte nënshtruar aplikanti i parë ishte krijuar për të ndërprerë lidhjet midis individit në fjalë dhe mjedisit të tij kriminal fillestar, Gjykata vendosi që masat në fjalë kishin ndjekur qëllimet legjitime të sigurisë publike dhe parandalimin e çrregullimeve dhe krimin.

Pesce k. Italisë

29 janar 2008 (vendim i pjesshëm mbi pranueshmërinë)

Aplikanti, i cili ishte dënuar me burgim të përjetshëm për, përveç veprave të tjera, anëtarësimin në një organizatë kriminale të tipit mafia, pretendoi në veçanti se regjimi i burgut me mbikëqyrje të lartë (E.I.V.), të cilit iu bë subjekt, kishte sjellë kufizime të së drejtës për të pranuar vizita familjare, duke pasur parasysh se burgjet me njësitë E.I.V. ishin shumë larg vendbanimit të familjes së tij.

Gjykata e shpalli ankesën e aplikantit **të papranueshme** si qartazi të pabazuar. Ajo vuri në dukje në veçanti se regjimi i mbikëqyrjes së lartë nuk kishte sjellë kufizime shtesë për aplikantin në numrin e vizitave familjare. Në rastin në fjalë, ndërsa nuk nënvlerësonte vështirësitë që të afërmit e tij mund të kishin hasur gjatë udhëtimit në Burgun Secondigliano të Napolit, në të cilin ai ishte transferuar, Gjykata vlerësoi se fakti që aplikanti u mbajt në atë institucion nuk ishte i duhur duke e cenuar ndjeshëm të drejtën për vizita familjare. Familja e aplikantit jetonte në Itali dhe nuk kishte prova se udhëtimi në Secondigliano mund të shkaktoonte probleme të pakapërcyeshme, ose madje veçanërisht të vështira.

Khodorkovskiy dhe Lebedev k. Ruisë

25 korrik 2013 (aktgjykim)

Aplikantët, dy ish-drejtuës të lartë dhe aksionarë kryesorë të një grupi të madh industrial, po vuanin dënimet me burgim në Rajonin Karelia dhe Rajonin Yamalo-Nenetskiy pas dënimit të tyre në shtator 2005 për evazion fiskal dhe mashtrim në shkallë të gjerë. Ata u ankuan në veçanti se transferimi i tyre në kolonitë penale të vendosura disa mijëra kilometra larg Moskës ua kishte bërë të pamundur të shihnin familjet e tyre. Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të Nenit 8** të Konventës për shkak të transferimit të aplikantëve në kolonitë penale në Siberi dhe Veri të Largët, disa mijëra kilometra nga Moska dhe familjet e tyre. Ajo konstatoi se, në mungesë të një metode të qartë dhe të parashikueshme për shpërndarjen e njerëzve të dënuar në kolonitë penale, sistemi kishte dështuar të siguronte një masë të mbrojtjes ligjore kundër ndërhyrjeve arbitrare nga autoritetet publike dhe kishte çuar në rezultate që nuk ishin në pajtueshmëri me respektimin e jetëve private dhe familjare të aplikantëve. Gjykata theksoi në veçanti se shpërndarja e popullsisë së burgjeve nuk duhet të mbetet plotësisht në diskrecionin e organeve administrative dhe se interesat e njerëzve të dënuar për të mbajtur të paktën disa lidhje familjare dhe shoqërore duhej të merreshin parasysh në një farë mënyre.

Bellomonte k. Italisë

1 prill 2014 (vendim mbi pranueshmërinë)

Aplikanti, i cili ishte akuzuar për anëtarësim në një grup terrorist të ekstremit të majtë, u transferua në korrik 2009 nga Roma në Burgun Catanzaro dhe u caktua në një pavion të sigurisë së lartë. Ai u ankua për ndërhyrje të pajustificuar në të drejtën e tij për të respektuar jetën e tij private dhe familjare, duke pretenduar se ishte veçanërisht e vështirë për gruan e tij ta vizitonte atë në Catanzaro, e cila ishte shumë larg nga ajo ku jetonte në Sardenjë dhe për të cilën nuk kishte asnjë fluturim të drejtpërdrejtë.

Gjykata shpalli ankesën e aplikantit **të papranueshme** si qartazi të pabazuar, duke vlerësuar se ndërhyrja në të drejtën e aplikantit për të respektuar jetën e tij private dhe familjare kishte qenë proporcionale me qëllimin legjitim të ndjekur, përkatësisht vendosjen e tij në një burg të caktuar për një brez të ri të terroristëve të ekstremit të majtë, dhe se shteti italian nuk e kishte tejkaluar marzhin e tij të vlerësimit në atë drejtim. Gjykata vuri në dukje në veçanti se autoritetet italiane të burgjeve kishin krijuar një sistem të qartë dhe të parashikueshëm për caktimin e të burgosurve që kërkonin masa të larta sigurie dhe se ky sistem i ndarjes dhe caktimit të të burgosurve nuk mund të thuhej se ishte arbitrar ose i paarsyeshëm. Gjykata gjithashtu vuri në dukje se ishte joreale të pritej një përjashtim nga një sistem i tillë që do të jepej në mënyrë që të lehtësonte vështirësitë që gruaja e aplikantit mund të haste gjatë udhëtimit në Catanzaro. Për më tepër, ajo konsideroi se distanca midis Sardenjës dhe Catanzaro nuk dukej shumë e madhe dhe se mungesa e fluturimeve direkte midis atyre dy vendeve nuk përbënte një pengesë të pakapërcyeshme.

Čalovskis k. Letonisë

24 korrik 2014 (aktgjykim)

Ky rast kishte të bënte me arrestimin dhe ndalimin e aplikantit në pritje të ekstradimit, si dhe autorizimin e ekstradimit të tij në Shtetet e Bashkuara për ndjekje penale mbi pretendimet e përfshirjes së tij në krime të lidhura me krimin kibernetik. Aplikanti pretendoi në veçanti se, nëse ekstradohej nga Letonia, ai do të rrezikonte t'i nënshtrohej torturës dhe të jepte dënim me burgim disproporcional. Ai shtoi se dënimi do të mbahej larg shtëpisë së tij.

Gjykata vendosi se **nuk** kishte pasur **shkelje të Nenit 3** (ndalimi i torturës dhe trajtimit çnjerëzor ose poshtëruës ose ndëshkimit) të Konventës në lidhje me lejimin e ekstradimit të aplikantit në Shtetet e Bashkuara, duke konstatuar se ai nuk do të ekspozohej ndaj një rreziku real të keqtrajtimit nëse ekstradohej në Shtetet e Bashkuara për shkak të akuzimit të tij për krime kibernetike. Në lidhje me posaçërisht pretendimin e aplikantit se dënimi do të mbahej larg shtëpisë së tij, Gjykata konstatoi që ai **nuk** ishte **referuar ndonjë rrethane të jashtëzakonshme në jetën e tij private ose familjare** e cila do të shkonte në favor të mos ekstradimit të tij. Ajo gjithashtu vuri në dukje se, sipas sigurimeve diplomatike të dhëna nga Shtetet e Bashkuara, autoritetet atje do të përpiqeshin të respektonin kërkesën e tij për të vuajtur dënimin e tij në Letoni në rast të dënimit të tij.

Vintman k. Ukrainës

23 tetor 2014 (aktgjykim)

Aplikanti pretendoi se ai ishte detyruar të vuante dënimin e tij me burg larg shtëpisë së tij, me rezultatin që nëna e tij e moshuar, e cila ishte me shëndet të dobët, nuk ishte në gjendje ta vizitonte atë për më shumë se dhjetë vjet. Në kohën e aktgjykimit të Gjykatës, ai po vuante dënimin e tij në një burg rreth 700 kilometra nga shtëpia me një kohë udhëtimi midis 12 dhe 16 orë. Aplikanti pretendoi në veçanti se dështimi i autoriteteve për të marrë në konsideratë argumentet e tij në lidhje me nënën e tij si të papërshtatshme për udhëtime në distancë të gjatë, kur refuzoi kërkesat e tij për një transferim më afër shtëpisë, kishte qenë e paligjshme dhe e padrejtë dhe se ai nuk kishte asnjë mjet juridik efektiv për atë ankesë.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të Nenit 8** të Konventës për shkak të pamundësisë që aplikantit t'i sigurohet transferim në një burg afër shtëpisë së tij, duke konstatuar se gjendja e tij personale dhe interesi i tij për të mbajtur lidhjet e tij familjare nuk ishin vlerësuar kurrë, dhe nuk kishte arsye të rëndësishme dhe të mjaftueshme për ndërhyrjen me të drejtën e tij për të respektuar jetën e tij familjare. Ndërsa ishte përgatitur të pranonte që ndërhyrja ishte në përputhje me ligjin dhe kishte ndjekur qëllimet legjitime të parandalimit të mbipopullimit të burgjeve dhe ruajtjen e disiplinës, ajo konstatoi që ishte, megjithatë, jo proporcionale. Ajo vuri në dukje në veçanti se, megjithëse autoritetet ishin mbështetur në mungesën e vendeve në dispozicion, ata kishin dështuar të jepnin ndonjë detaj dhe nuk kishte prova që ata në fakt kishin menduar ta vendosnin aplikantin në ndonjë nga shumë rajone më afër shtëpisë së tij. Për më tepër, autoritetet nuk kundërshtuan që nëna e moshuar dhe e dobët e aplikantit nuk ishte fizikisht në gjendje të udhëtonte për ta vizituar në rajonet ku ai ishte burgosur. Gjykata gjithashtu vendosi që kishte pasur **shkelje të nenit 13** (e drejta për mjet juridik efektiv) të Konventës **në lidhje me Nenin 8**, sa i përket mungesës së një mjeti juridik efektiv për paftësinë e aplikantit për t'u transferuar në një burg në afër shtëpisë.

Shih edhe: [Rodzevillo k. Ukrainës](#), aktgjykimi i 14 janarit 2016.

Serce k. Rumanisë

30 qershor 2015 (aktgjykim)

Aplikanti, shtetas turk që vuante një dënim me burg në Rumani, u ankua veçanërisht për refuzimin e autoriteteve rumune për ta transferuar atë në një tjetër shtet anëtar të Këshillit të Evropës, Turqi, për ta vuajtur pjesën e mbetur të dënimit atje, pranë gruas dhe fëmijë të tij, të cilët nuk kishin mundësi të udhëtonin në Rumani për ta vizituar atë.

Pavarësisht se kishte konstatuar se kushtet jo higjienike në të cilat aplikanti ishte ndaluar në Rumani, mungesa e aktiviteteve ose punës dhe mbipopullimi i burgjeve të cilave ai iu ishte nënshtruar kishin shkelur të drejtat e tij të mbrojtura sipas Nenit 3 (ndalimi i dënimit ose trajtimit çnjerëzor ose degradues) të Konventës, Gjykata konstatoi se **Neni 8** i Konventës **nuk** ishte **aplikuar** në kërkesën e tij për transferim në burg ndër-shtetëror. Ajo vuri në dukje në veçanti se nuk mund të pohohej që aplikanti kishte ndonjë të drejtë materiale sipas ligjit rumun për t'u transferuar në vendin e tij të origjinës.

Shih edhe: [Palfreeman k. Bullgarisë](#), vendimi i pranueshmërisë i 16 majit 2017, në lidhje me refuzimin e autoriteteve për të transferuar një shtetas australian që vuan një dënim me burg në Bullgari në një shtet jo-anëtar të Këshillit të Evropës.

Labaca Larrea k. Francës dhe dy kërkesa të tjera

7 shkurt 2017 (vendim mbi pranueshmërinë)

Kjo rast kishte të bënte me ndalimin në Francë të tre shtetasve spanjollë dhe anëtarëve të ETA-s. Pas periudhave fillestare të ndalimit në burgjet në zonën e Parisit, ata më vonë ishin transferuar në burgun Lyon-Corbas. Ata u ankuan në veçanti për transferimin e tyre larg shtëpive dhe familjeve të tyre dhe për mungesën e një mjeti efektiv juridik për të kundërshtuar atë transferim.

Gjykata shpalli ankesat e aplikantëve sipas Nenit 8 të Konventës **të papranueshme** si qartazi të pabazuara, duke zbuluar se transferimi i aplikantëve në burgun Lyon-Corbas nuk kishte qenë i tillë që të pengonte ndjeshëm të drejtën e tyre për të pranuar vizita. Në lidhje me këtë, ajo vuri në dukje në veçanti se aplikantët nuk kishin qenë subjekt i masave për të kufizuar të drejtën e tyre për të kontaktuar me familjet e tyre. Përkundrazi, shkresat e lëndës treguan se aplikantët kishin pasur vizita dhe biseda telefonike shumë të shpeshta me familjet e tyre. Nuk kishte gjithashtu asnjë provë që udhëtimet që të afërmit e tyre kishin për të bërë kishin shkaktuar ndonjë problem të pakapërcyeshëm, ose madje veçanërisht të vështirë. Gjykata gjithashtu i shpalli ankesat e aplikantëve sipas Nenit 13 (e drejta për mjet juridik efektiv) të Konventës **të papranueshme**, si qartazi të pabazuara, duke marrë parasysh që aplikantët nuk kishin asnjë pretendim të diskutueshëm në lidhje me të cilat ata mund të pretendonin të drejtën e tyre për një mjet efektiv juridik.

Polvakova dhe të tjerë k. Rosisë

7 mars 2017 (aktgjykim)

Aplikantët ishin ose të burgosur ose familjarë të të burgosurve që ishin prekur negativisht nga vendimet e Autoritetit Federal Penal Rus ("FSIN") për të burgosur individë mijëra milje larg familjeve të tyre. Ata u ankuan në veçanti se vendimet për caktimin e të burgosurve në institucionet e largëta penale - dhe paaftësia e tyre pasuese për të fituar transferime - kishin shkelur të drejtën e tyre për respektimin e jetës familjare.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të Nenit 8** të Konventës në lidhje me secilin aplikant, për shkak të dështimit të ligjit të brendshëm në fuqi për të siguruar masa të mjaftueshme mbrojtëse kundër abuzimit në fushën e shpërndarjes gjeografike të të burgosurve. Ajo vuri në dukje në veçanti se distanca midis institucioneve penale dhe shtëpive të familjeve të të burgosurve - duke filluar nga 2,000 deri në 8,000 kilometra - ishte aq e madhe sa që u kishte shkaktuar vështirësi personave në fjalë. Në veçanti, një aplikant (një i burgosur) nuk kishte qenë në gjendje të shihte nënën e tij para vdekjes së saj, ndërsa një aplikant tjetër (një fëmijë i vogël i lindur pas burgosjes së babait të saj) nuk kishte qenë kurrë në gjendje të shihte babanë e saj. Gjykata gjithashtu vuri në dukje se cilësia e standardeve të ligjit kërkonin që ligji i brendshëm të siguronte mbrojtje ndaj arbitraritetit gjatë ushtrimit të gjykimit të lënë autoriteteve ekzekutive. Sidoqoftë, ligji rus nuk i kishte kërkuar FSIN-it të merrte parasysh ndikimin që mund të kishte vendndodhja e një institucioni penal në jetën familjare të aplikantëve. Për më tepër, ligji nuk u kishte siguruar aplikantëve një mundësi reale për të fituar transferim në një institucion tjetër penal për arsye që lidhen me të drejtën për të respektuar jetën familjare - ose përmes një kërkesë në vetë FSIN-in, ose përmes një rishikimi gjyqësor të vendimeve të tij.

Voynov k. Ruisë

3 korrik 2018 (aktgjykim)

Ky rast kishte të bënte me ankesën e aplikantit që ai ishte dërguar për të vuajtur dënimin e tij në një burg 4,200 kilometra larg qytetit të tij të lindjes. Partnerja e tij e kishte vizituar atë gjashtë herë midis 2011 dhe 2013, por ajo nuk kishte më mundësi ta vizitonte që nga lindja e vajzës së tyre në vitin 2014. Ai kurrë nuk e kishte parë vajzën e tij. Aplikanti pretendoi në veçanti se vendimi për ta dërguar në një institucion të largët penal dhe refuzimi i kërkesave të tij për transferim e kishin bërë të vështirë për familjen e tij për ta vizituar atë.

Gjykata vendosi se kishte pasur **shkelje të Nenit 8** të Konventës. Në veçanti nuk kishte asgjë në parashtrirat e Qeverisë ruse për ta bindur atë të hiqte dorë nga gjetjet në aktgjykimin e *Polyakova dhe të tjerët* (shih më lart) për të njëjtën çështje. Për më tepër, një vendim i fundit nga Gjykata Kushtetuese e Ruisë tregoi se qasja e autoriteteve kombëtare për interpretimin e ligjit të brendshëm mbi këtë çështje nuk kishte evoluar. Gjykata gjithashtu vendosi se kishte **shkelje të Nenit 13** (e drejta për mjete juridike efektive) të Konventës. Ajo nuk ishte e kënaqur që një procedurë e sugjeruar nga Qeveria do të siguronte një rrugë që aplikanti të ankohej në mënyrë adekuate për shkeljen e të drejtës së tij për respektimin e jetës familjare. As nuk kishte ndonjë zgjidhje tjetër në dispozicion të tij në nivelin kombëtar për t'u ankuar në lidhje me dërgimin e tij kaq larg nga familja e tij për të vuajtur dënimin e tij.

Eraille Iturralde k. Spanjës

7 maj 2019 (vendim mbi pranueshmërinë)

Aplikanti, i cili po vuante një dënim me 25 vjet burg për bashkëpunim me një organizatë terroriste, lëvizjen separatiste baske ETA, u ankua për refuzimin e kërkesës së tij për transferim në një burg afër familjes së tij. Ai deklaroi se udhëtimi 700 kilometra nga vendbanimi i familjes së tij në burg ishte i vështirë për gruan dhe vajzën e tij pesëvjeçare dhe se prindërit e tij, të cilët ishin në moshë të shtyrë, nuk ishin në gjendje ta vizitonin atë fare.

Gjykata e shpalli ankesën e aplikantit sipas Nenit 8 të Konventës **të papranueshme** si qartazi të pabazë. Ajo konstatoi se justifikimi i autoriteteve spanjolle për refuzimin e një transferimi ishte legjitim, pasi ai kishte për qëllim të siguronte disiplinën në burgje dhe të zbatonte politikën e tyre në lidhje me të burgosurit ETA, dhe arriti në përfundimin se çdo ndërhyrje në të drejtat e aplikantit ishte e kufizuar, në përputhje me ligjin, dhe proporcionale. Gjykata vuri në dukje veçanërisht se autoritetet i kishin mbështetur vendimet e tyre si në një vlerësim individual të gjendjes së aplikantit, i cili tregoi se ai kishte mbajtur kontakte të rregullta me familjen e tij, si dhe në politikën e përgjithshme të burgut, e cila shpërndau të burgosurit e dënuar për vepra terroriste në institucione të ndryshme në mënyrë që të shmangin shqetësimet e sigurisë dhe të ndërpresin lidhjet me organizatën e tyre kriminale.

Kontakti i medias:

Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08